

*Věnováno mé rodině plné chlapů –
nepřekonatelných šampionů ženských srdcí.*

KAPITOLA 1

Sobota, 15. září 2012

Mobile, Alabama

Více než rok jsem měla pocit, že žiju někde v podzemí a nemůžu dýchat. Nejdřív mě drtily prášky, které jsem brala, a potom lidi, kteří mi pomáhali, abych se od nich osvobodila. Když jsem však zabočila na klikatou, rozmlácenou příjezdovou cestu k otcovu domu, jako by ze mě všechno spadlo a já jsem – po dlouhé době, kdy jsem se prodírala skrz kosti a zkameněliny, kořeny a kameny – pocítila, že jsem konečně svobodná. Jako bych se protáhla puklinou v zemi a konečně stanula na povrchu zemském.

A světe div se – všude kolem svítilo slunce!

Alabamské slunce mě oslňovalo, odráželo se od kapot aut zaparkovaných ve dvou řadách po obou stranách příjezdové cesty. Sešlápla jsem ojeté brzdy prastarého auta a zastavila. Zaclonila jsem si oči rukou, zírala na obrysy velkého domu na konci cesty a přemýšlela, proč je tu tolik lidí. Možná že dnes Molly Robb pořádá jednu ze svých zahradních slavností. Možná že od té doby, co jsem odešla a přestala být zdrojem potenciálních problémů, je pořádá tady,

protože je to tu hezčí než na cihlovém ranči, který obývá s mým bratrem Wynnem.

Nebo se tu koná nějaká akce na podporu Wynnovy kampaně. Věděla jsem, že Wynn chce příští rok kandidovat na guvernéra a využít tátova politického vlivu, dokud je to ještě možné. Proč by se ale tahle akce měla konat zrovna v tátově domě? Je příliš nemocný na to, aby mohl vůbec přijímat návštěvy. Podle doktora přešel jeho Alzheimer ze stabilní fáze do stadia, kdy se jeho stav už bude jenom zhoršovat, až se nakonec vytratí i poslední identifikovatelné zbytky jeho osobnosti.

A nemohla by to být třeba slavnost na počest mého návratu domů? To sotva. Kvůli mně se tu už hodně dávno žádná oslava nekonala, přinejmenším celý minulý rok. Nemluvě o tom, že jsem si nikomu netroufla oznámit datum svého propuštění, takže mě – zcela logicky – nemůže nikdo očekávat.

Dojela jsem co nejbliž k domu a vklínila se s autem do těsného prostoru mezi nějakým cadillacem a range roverem. Odsud jsem už dům viděla naprosto jasně – z odpolední mlhy se vyloupila bílá dřevostavba s bílými okenicemi. Jednopatrový venkovský domek, postavený někdy na začátku dvacátého století našimi předky na okraji několika akrů bažin a lesů, za nimiž leží východní břeh široké a kalné Psí řeky. Její vlhká, slaná vůně pronikala ventilačními otvory až dovnitř auta. Jak jsem tam tak seděla, zářivé slunce najednou zakryl mrak, který odkudsi připlul po obloze.

Na těch pár akrech půdy jsem vyrostla. Po promoci jsem sem občas jezdila. Pokud jsem zrovna nebyla na prášcích a když jsme se s tátou nehádali, cítila jsem se tu dobře. Pokud tomu tak nebylo, bývalo to horší. Vždycky jsem to tady považovala za svůj domov. Když jsem

vystřčila nohy z auta, sevřely se mi útroby nervozitou. Wynn a Molly Robb se o dům evidentně moc nestarali. V odpoledním světle vypadal zpustle, až strašidelně. Tento dojem podtrhovala vysoká tráva a záhoň prerostlých azalek, svírající budovu ze všech stran.

Doufala jsem, že se postarali aspoň o tátu.

Vystoupila jsem z ojetého Volkswagenu Jetta a zabouchla za sebou dveře. Obklopilo mě těžké pobřežní dusno a přivítalo mě zpátky mezi živé, do světa mého dětství. Zhluboka jsem vdechla příjemnou vůni řeky.

Dokázala jsem to. Možná jsem lehce rozechvělá a křehká, ale nejsem už ten člověk, který se odtud před rokem odpotácel na terapii. Zahнала jsem obrazy kovových židlí postavených do kruhu na ošoupaném koberci potřísněném skvrnami od kávy ve velké místnosti ozářené bledým zářivkovým světlem. Obrazy zlomených, vyhublých, utrápených žen, které na těch židlích sedí. Teď jsem z nich dostala strach. A měla jsem důvod. Napadlo mě, že v jejich tvářích poznávám samu sebe.

Našlapovala jsem opatrně po špičkách, abych si nenabrala do nízkých bot, a kráčela po cestě k domu. Tyhle boty jsem si koupila v jednom výprodeji na dárkový poukaz, který jsem dostala od holek z terapeutické komunity, a když jsem si je asi před hodinou zkoušela, dodaly mi špetku sebevědomí. Samozřejmě jsem zapomněla, že se na-prosto nehodí do terénu.

Ještě jsem neudělala ani dvacet kroků – prvních dvacet kroků na vlastních nohách a bez podpory všech těch psychoterapeutů a doktorů na odvykáací léčbě – když jsem na zlomek vteřiny spatřila něco, co mě vrátilo o pětadvacet let zpátky do doby, kdy jsem byla ještě malá holka.

Rudý havran.

Ten obrovský pták visel pověšený na sloupku u paty schodiště vedoucího ke vchodovým dveřím. Lesklá černá ocasní pera měl hluboko svěšená, zahnutý zobák směřoval vzhůru k nebi. To zvíře bylo dvakrát větší než normální havran. Byl skoro tak velký jako jestřáb. Každých pár sekund roztahoval křídla a já na jeho perech viděla rudé odlesky zapadajícího slunce.

Zatnula jsem ruce v pěst, zavřela oči a zhluboka se nadechla – chvěla jsem se horkem, vlhkostí a vůní řeky.

Nejsem moje matka.

Dívka se zimolezem není skutečná.

Nemám na špičkách prstů zlatý prach.

Rudý havran neexistuje.

Vyslovila jsem ta slova nahlas do horkého vzduchu jen tak z přebytku energie. Tak jak jsem se to naučila během těch měsíců v terapeutické komunitě. Jasně a pevným hlasem. Jako bych jim věřila. Když jsem otevřela oči, můj dech byl trhavě zrychlený. Po rudém havranovi nebylo ani stopy, rozhlížela jsem se kolem, ale nebylo po něm ani památky. Byl to jenom úplně obyčejný, tuctový černý pták, který se na mě díval bezvýraznými černými očima.

Uvolnila jsem ruce sevřené v pěst a znova se zhluboka nadechla. Věděla jsem, že návrat domů nebude lehký, ale věřila jsem, že to zvládnou, aniž bych se musela uchýlovat ke starým osvědčeným prostředkům. Už jsem je nepotřebovala. Nepotřebovala jsem ani zlato, ani rudého havrana nebo další fantasmagorie, které jsem si kdysi záměrně vyvolávala před svým vnitřním zrakem, a sugerovala si, že je skutečně vidím. Později nebylo lehké se jich vzdát – zhmotňovaly se a žily si pak svým vlastním životem. Teď jsem ale myslela pozitivně. Už jsem nemusela hrát tyhle dětské hry. Mohla jsem žít tady a teď jako normální člověk.

Ten pták zase roztáhl křídla a vznesl se ze sloupku. Přistoupila jsem ke schodům a dotkla se místa, kde předtím seděl. Prohlédla jsem si zblízka prsty, jestli na nich nenajdu nějaké stopy zlata. Nic tam nebylo. Žádný havran, žádné zlato. Všechno bylo v pořádku. Stačí, když budu věřit svým afirmacím a sama sobě. Když půjdu dál. Když nechám ten proud, aby mě unášel dál.

Vyšla jsem po schodech a zastavila se přede dveřmi, protože jsem si nebyla jistá, jestli mám zaklepat, nebo rovnou vejít. Za ten rok se toho nemohlo moc změnit, ale stejně. Byla to dlouhá doba. Byl to dlouhý, vyčerpávající, beznadějný rok. Nejprve tři měsíce na odvykací kúře, kterou provázal ukázkový absták v důsledku vysazení percoce-tu. Pak tři měsíce v léčebně a (skoro) šest měsíců v komunitě. Zkrátka rok v pekle.

Je to vlastně zázrak, že jsem nezahlédla taky růžové slony s červenými puntíky.

Otevřela jsem dveře a překvapeně zamžourala, protože všude bylo rozsvíceno. Křišťálový lustr na stropě a každá lampa, kam jen oko pohlédlo, svítily. Podivné. Jasné světlo tátu vždycky rozčilovalo, byl z něj podrážděný a zmatený. Vešla jsem do vstupní haly, nechala za sebou bouchnout těžké dubové dveře a vypnula řadu vypínačů, takže se místnosti ponořily do tmy. Odložila jsem kabelku na lavici pokrytou starožitným gobelínem.

Ze zadního traktu domu se ozývaly tlumené hlasy. Kdyby se tu konal nějaký večírek, byly by určitě hlasitější. Žádná hudba. Žádný smích. Pocítila jsem strach. Co když umřel a nikdo mi to neřekl? Vešla jsem do dlouhé chodby a zaznamenala kytice pečlivě naaranžovaných růží, lilií a hortenzií, které stály ve vázách na kulatém stole s mramorovou deskou. Pohřební kytice. Nemohla jsem z nich spustit oči.

Najednou se objevila moje švagrová Molly Robb, která z ničeho nic vyšla ze dveří obývacího pokoje na opačné straně chodby, a já se překvapeně zarazila. Měla na sobě béžový, našasený kalhotový kostýmek – oblečení, které by sedělo spíš k padesátileté, a ne čtyřiatřicetileté ženě. Nebyly to rozhodně její volné tepláky a sportovní triko bez rukávů, na které jsem byla zvyklá. Vypadalo to, že má čerstvě udělaný účes. S otevřenou náručí mi vyšla vstříc.

„Altheo, co tady děláš?“ Silně mě přitiskla na svou spíše plochou hruď. Když jsem ucítila pro ni naprosto netypický, výrazný parfém s květinovou vůní, skoro jsem se rozesmála.

„Nechala jsem vzkaz na záznamníku...“ Nedokončila jsem větu. Volala jsem tátovi, ale nikdo se mi neozval zpátky. Nepřekvapilo mě to. Věděla jsem, že když má špatný den, nezvládne mi ani zatelefonovat. „On... on umřel?“ Nedokázala jsem to skoro vyslovit. Molly mi to mohla aspoň zavolat. Věděla jsem, že na mě byla trochu našťavaná, když jsem odjela, ale pořád jsme byly jedna rodina.

Molly Robb udělala krok zpátky a její ústa se zformovala do perfektního, rtěnkou orámovaného O. „Miláčku, ne. Ne.“ Znovu mě objala, tentokrát ještě vášnivěji, a mě zaplavil pocit úlevy. Stály jsme tam a držely se kolem ramen.

„Panebože, ty mě děsíš,“ řekla jsem.

Neusmála se, jenom se lehce odtáhla a podívala se mi do očí. Jako u očaře. Byla jsem na to u ní už zvyklá. Pak sklopila zrak, pohledem sklouzla na mé ošoupané dřiny a beztvaré šedé tričko. Zamračila se. „Hodně se toho změnilo za tu dobu, co jsi byla pryč, Altheo.“

„Co se děje?“

Chytila mě svými tenkýma ptačíma rukama za rameno. „Je mu stále hůř, Altheo, a proto jsme se k němu s Wynnem radši přestěho-

vali... Měli jsme pocit, že by měl ještě dostat šanci, aby...“ Ohlédl se zpátky ke dveřím obývacího pokoje. „Už nikoho nepoznává.“

„Měli jste mi zavolat.“

„Říkali jsme si, že bude lepší, když dokončíš...“

Nečekala jsem už na další vysvětlení, vytrhla jsem se z jejího sevření a pospíchala dál do zadního traktu. Když jsem vešla do obývacího pokoje, krve by se ve mně nedořezal. Vyděsilo mě ohromné množství lidí, kteří tam byli. Byli všude. Na některé jsem si pamatovala z dětských let nebo ze střední školy. Byli tam i tátovi přátelé, které jsem neviděla roky. Jeden velmi starý muž s nažloutlou pokožkou pokrytou skvrnami se opíral o starožitnou hůl ze srncího parohu. Zнала jsem ho a věděla, že to je tátův starý přítel pan Northcut.

Byl možná o dobrých dvacet let starší než táta a vždycky vystupoval jako jeho mentor a ochránce. A byl to velmi bohatý ochránce, který sponzoroval otcovu cestu k postu státního generálního prokurátora. Osobně jsem toho chlapa neměla nikdy ráda. Vyzařovala z něj nezaměnitelná patriarchální aura, což se projevovalo i tím, že mi za celý život neřekl víc než dvě slova.

Ted' mě pozdravil pokynutím hlavy, já jsem ale hned odvrátila zrak do místnosti, abych mu nemusela odpovídat. To zapříčinilo mírný záchvat paniky, který rozvibroval mé tělo. Jména a tváře z různých období mého života vířily v nerozlišitelném mumraji kolem mě. Na tohle jsem nebyla vůbec připravená.

Pak jsem si všimla někoho, koho jsem ani trochu nečekala. Píchlo mě u srdce. Lekla jsem se, až jsem sebou trhla. Okamžitě jsem ho poznala, i když jsem ho neviděla... no možná víc než deset let. Laskavé oči, neodolatelně hřejivý úsměv. Neustále spálený nos nasvědčoval